

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΑΝΘΗ

Ο Άμπος και οι Έλληνες. Στο σπίτι της Δουκίσσης της Πλακεντίας. Η μυστηριώδης λαϊκή Ίανθη. Η ζωή της. Οι γάμοί της με ξένους και Έλληνες ευγενείς. Έρωτες και διαζύγια. Η καθόδός της στην Αθήνα. Όπου εμφανίζεται ο αρτηγός Χατζηπέτρος κτλ. κτλ.

Μιάν ωραϊάν ημέραν—κατά τὰ μέσα περίου του παρελθόντος αιώνου—κάποιοι ξένος, περαστικός απ' την Λαμία, ξελοκοπήθηκε άγρίως απ' τούς συμπατριώτες του Άθανασίου Διάκου, επειδή τόλημψε νά περάξη στο δρόμο κάτω κοριτία. Ο Ξελοκοπηθείς ήταν ο Έδμόνδος Άμπος, συγγραφέυς πολύ γνωστός ήδη στον τόπο του και περιουσιώδης τότε την Ελλάδα γι' αρχαιολογικές μελέτες. Τό ξέλο όμως αυτό τό πληρώσαμε πολύ ακριβά γιατί ο Άμπος, μένα πνεόν εναντίον των Έλλήνων, μόλις γύρισε στη Γαλλία έκατσε κ' έγραψε ένα βιβλίον, τή Σύγχρονον Ελλάδα, όπου κεντρίαζε κ' έσοτάρζε άλύπητα τὰ τρωτά τότε κοινωνικού και πολιτικού μας βίου. Τό βιβλίον αυτό έκανε κρότο στην Εύρώπη και έξηγείρε, ως ήταν έκόμοιο, την μίσην των Έλλήνων δημοσιογράφων κείνης τής εποχής. Η άλήθεια τώρα είναι πως μολονού τὰ παραλείει, όστόσο τονίζε κάπου-κάπου και μερικώς άλήθειες. Σ' άλλα φύλλα του «Μπουκέτου», θά σάς δώσουμε μερικώς σελίδες απ' τόν ξευπονοημένο αυτόν λίβελλο. Γιά την ώρα, σάς παραθέτουμε μονάχα την ιστορία μιας παράξενης Άγγλίδος που έκαιζε άρεκέτὰ σημαντικό ρόλο στην κοινωνική ζωή των Άθηνών, κατά τὰ μέσα του παρελθόντος αιώνου.

Ένα από τὰ πρώτα πρόσωπα που έπεσεκέρθηκε ο Άμπος, μόλις πάτησε τό πόδι του στην Αθήνα, ήτανε η γνωστή Δουκίσσα της Πλακεντίας. Στο μέγαρο της ιδιοουθένου Δουκίσσης γνωρίστηκε ο Άμπος με τό διάσημο γλύπτη Δαβίδ ντ' Αντέ, έπίσης δέ παρουσίασε στη Δουκίσσα τό φίλο του λογογράφου Θεόφιλο Γκωτιέ, που είχε κατέβη τότε στην Ελλάδα. Μά η πιο ενδιαφέρουσα γνωριμία που έκανε ο Άμπος στά σαλόνια της Δουκίσσης της Πλακεντίας, ήτανε κάποιος εκκεντρικός άγγλίδος, της οποίας τις άφάνταστες περιπέτειες μάς διηγείται με τή συνθηροβόλογα-λατική ευφραία που χαρακτηρίζε τό ύφος του.

Η παράξενη αυτή γυναίκα λεγόταν, την εποχή που τη γνώρισε ο Άμπος, Ίανθη. Ένονοείται πως αυτό δέν ήτανε τό πραγματικό της όνομα, τό όποιο άπέκοιριτε έπιμελώς. Υπήρχε άλλοτε λαϊκή Ε...ρωμένη Φ... και κόμησσα Γ... Και μολονού την εποχή κείνη ζούσαν άκόμα οι τρεις σύζυγοί της, η μυστηριώδης αυτή γυναίκα ήτανε γνωστή στην άθηναϊκή κοινωνία μονάχα με τ' όνομα Ίανθη.

Η Δουκίσσα της Πλακεντίας αισθανόταν εξαιρετική άγάπη γιά την Άγγλίδα αυτή τυχοδιώκτιδα, ίσως επειδή ήταν άγγλίδα. Ότόσο καμιά άπολύτως όμοιότης δέν ύπήρχε μεταξύ τώνδύοαυτών γυναικών.

Η Δουκίσσα ήτανε φρακαλέως ίσχυή και φαινότανε σάν έτοιμη νά παραδώση από στιγμή σε στιγμή την ύστατη πνοή της. Η κλασική δέ ένδυμασία που φορούσε χειμώνα καλοκαίρι—μιά μακρού άσηρη βαμβακερή ρούφα κ' έναν άδολο πέλλο που της σκέπαζε τό κατωχλωμο πρόσωπο και τὰ άσπρα μαλλιά—συνέτεινε πολύ στο την κίνη νά φαίνεται σάν φάντασμα. Η Ίανθη ήταν άπειναντίας η προσοποποίηση της ύγιειας και της ευροστίας. Ήτανε ψηλή, γεμάτη, εύκίνητη, ξευπνη, πεταχτή, παιχνιδιάρη, χαριτομένη. Τά λεστά και μικροκακομοιμένα πόδια και χέρια της μαρτυρούσαν την άριστοκρατική καταγωγή της και η προτομή του ποσοπίου της ήτανε γνησίως Έλληνική. Είχε μεγάλα γαλανά μάτια, βαθειά σάν τή θάλασσα και όμοια καστανά μαλλιά. Όσο γιά τὰ δόντια της—ήταν από τις σπάνιες κείνες άγγλίδες, λέει ο Έδμόνδος Άμπος, που έχουν στο στόμα τους μαργαριάρια και δχι... κόκκαλα πιδνού!—Ήτανε τότε παραπάνω από σαράντα και λιγώτερο από πενήντα έτών... Μά όποιος έβλεπε τή δροσερή έπιδερμίδα της, τή γατίσια εύκηνσία της και τις φλόγες του πετούσανε τὰ μάτια της, δέν θά της έδινε πάνω από είκοσι πέντε Μαΐους.

Άς ξευπεριόσουμε τώρα, μαζί με τόν Άμπος, νά ανατοίξουμε μιάν άλλη απ' τόν πέλλο που σκέπαζε ζηλότυπα την παλιά ζωή της, μέχρι της εποχής που ήθεε κ' έγκατεστάθηκε στην Αθήνα.

Άξίζει ο κόπος, μά την άλήθεια!...

Είκοσι πέντε περίου χρόνια πριν κίνη την εμφάνισή της στην πόλη της Παλλάδος, η Ίανθη περίμενε στο πατρικό της σπίτι νάρθη ή ώρα νά τή ζητήση ένας γαμπρός, πράγμα τό όποιον συνέβαινε ως γνωστόν μ' όλα τὰ κοριτία του κόσμου, στά παλιά καλά χρόνια, που η νέες δέν έδιάλεγαν μόνη, τους τό σύζυγο τους.

Στ' άριστοκρατικά σαλόνια που δούναζε, γνωρίστηκε με τό γηραιό λόρδο Ε... ο όποιος άφου γέρασε έν άσποτίας και όργιώς ζητούσε μά νεαρά και θερμή ύπαρξη, ικανή νά θεμαίνι τον πόνο των γηραιών του. Είλεε την ωραία Ίανθη! Τού άρεσε, ως ήτο έκόμοιο. Καί, με την άποφασιστικότητα που χαρακτηρίζε τούς υιούς της γηραιάς Άλβιόνος, την έξήτησε σε γάμο. Οι γονείς της νέας δέν μπορούσαν νά περιμένουν πιο τμητική, πιο κολακευτική πρόταση. Και τόν στεφανώσαν άμέσως με την Ίανθη. Μά ο λόρδος, κάτω από τό ευγενικό παρουσιαστικό του, έκρυβε ένα ταπεινό και χυδαίο κτήνος. Τη γυναίκα του τή θεωρούσε σάν κτήμα του, σάν ένα πράγμα που τ' αγοράσε και που μπορούσε νά τό κίνη δ,τι θέλει. Μά η Ίανθη τόν τιμώρησε γιά την βαυανισότητά του, με τόν τρόπο που τιμωρούν συνήθως οι γυναίκες σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις. Μεταξύ τών φίλων του άντρός της, ξεχώρισε τόν πρίγκηπα Σ... γερματιάς Γερμανικής προσειάς τό Λονδίνου. Ο πρίγκηψ ήταν νεός και όμοιος. Ο Άμπος τουλάχιστον, στον όποιο η Ίανθη είχε δείξει μιá μικρή φωτογραφία της πρώτης, άπαι, έλεγε, άγάτης της, όμολογεί πως ο Σ... ήτανε πράγματι νέος. Ές άλλοι, ήταν έξυπνος, άριστοκρατικής καταγωγής και είχε μέλλον τουλάχιστον προ-ύπουγγου.

Η λαϊκή Ε..., λοιπόν, έρωτεύθηκε τρελλά τόν πρίγκηπα Σ... Στην αρχή κράτησε τόν έρωτιά της μυστικό—μά όταν έηδίασε πιά απ' τὰ πρόστυγα φερσιμάτια του άντρός της, μόνη της διακήρυξε μιá μέρα σ' όλο τό Ήνομένο βασίλειο πως είχε φίλο τό Σ... Όλες οι άριστοκρατίσσες του Λονδίνου—που είχαν κ' αυτές φίλους, μά χωρίς νά τό κοινολόγουνε στον κόσμο—σκανδαλίσθηκαν με την όμολογία της Λαϊκής Ε... και κοκίνησαν από ντροπή. Ο Λόρδος Ε... θυμώσε τρομερά, έμνηστε τόν πρίγκηπα Σ... στα δικαστήρια και ο γερμανός εύπατρίδης άναγκάστηκε νά πληρώσει στον άγγλο ευγενή ένα γεναίο χρηματικό ποσό, γιά ψυχική όδύνη του παθόντος συζύγου. Όσο γιά την Ίανθη, έλαβε μέν τό διαζύγιον, άλλ' ύποχρεώθηκε νά έγκαταλείψη τό άγγλο έδαφος.

Έπί δύο δλόκληρα έτη ταξείδευε σε διάφορες πόλεις της Εύρώπης, με τόν πρίγκηπα Σ... Είχε κάνει μαζί του κ' ένα κοριτία. Όταν όμως ο πρίγκηψ της έξήτησε νά τή στεφανώση έπισημόν, γιά νά νομοποιήσουν τή γέννηση του παιδιού της, κείνη άνωσήκοσε τούς όμους και τού έλε:

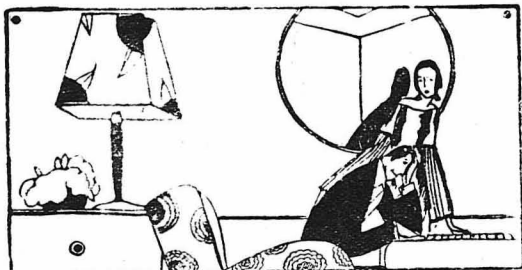
— Σ' άγαπό πολύ και δέ θέλω νά σε παντρευτώ!..

Η άπάντηση αυτή έξώργισε τόν πρίγκηπα, ο όποιος πήρε την κόρη του και έγκατέλειψε την Ίανθη.

Η Ίανθη συνέγινε τότε μόνη της τις περιουδεις της άνά την Εύρώπη γιά νά διασκεδάση την πληγή της και νά βρή καινούργια άγάπη. Έκατσε άρεκέτο καιρό στη Γαλλία και άλλο τόσο στη Γερμανία. Είχε ένα καλό εισόδημα, τό όποιο της επέτρεπε νά περνά ή ζωή πλούσια. Τώρα, πόσους φίλους έγνωρίσε κατά τό διάστημα τών περιπλανήσεών της και ποίον έρωτικό περιπετειώ ένγενετο ήρωάς, αυτό μονάχα ένας θεός τό ξέρει. Νέα ήταν κ' έλεύθερη και δέν είχε νά δώση σε κανένα λόγο τών πράξεών της.

Στά 1848 βρισκότανε στη Βάδη. Τήν εποχή κείνη ήξερε θαμισία γαλλικά και γερμανικά. Ο βασιλεύς της Βαυαρίας, που την είχε γνωρίσει σε μιá έσπερίδα, έμενε καταγοητευμένος μαζί της και, χωρίς νά γάζει καιρό, έκατσε και την πάντρευε με τό βαρρόνο Φ... Η Ίανθη έκανε δύο παιδιά με τόν καινούργιο της άντρα. Η

ΤΟΥ ΒΛΑΣΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

Τὸ κάλλος φορεῖ προσωπίδα ἐξ ἰδιοτροπίας, ἡ ἀσχημία ἐξ ἔρωτος.

Τὸ ὄραϊον θῆλυ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ αἰώνια προσωπίς τοῦ ὄραϊου ἀρρενοῦ. Οἱ ἀσχημοὶ τότε θὰ ἠτόκτονον καὶ ὁ κόσμος θὰ ἦτο παράδεισος.

Διὰ τὴν ἐρώσαν γυναῖκα τὸ δάκρυ εἶνε ἡ προσωπίς τοῦ γέλωτος. Ὑπὸ τὸ δάκρυ θὰ εἴησι πάντοτε μευδιάμα. Κανὼν ἄνευ ἐξαιρέσεως. Ἀ ἔρωμέναι πάντοτε κλαίουσι διὰ νὰ γελοῦσι !..

Εἰς τὰ συνταγματικά βασίλεια ὁ ἐκλογεὺς μασκαρεῖ τὸν ἀνήλικο, ὁ βουλευτὴς μασκαρεῖ τὸν ἐκλογέα, ὁ ὑπουργὸς μασκαρεῖ τὸν βουλευτὴν καὶ ὁ βασιλεὺς μασκαρεῖ ὅλους καὶ ὅλα.

Ἡ πανώλης αὐξάνει τὸ λαθρεμπόριον εἰς τὰ ἐμπορεύματα, αἱ ἀποκρηῆς αὐξάνουν τὸ λαθρεμπόριον εἰς τὰ ἀνδρόγυνα.

ζωῆ της πέρασε γιὰ λίγων καιρῶ ἥσυχη καὶ μονότονη, ζωῆ καλῆς σοῦζουο καὶ σοφικῆς μητέρας. Σ' ἓνα χορὸ ὅμως, γνωρίστηκε με τὸν κόμητα T... κληρονόμο μιάς ἀπ' τίς παλιότερες οἰκογένειες τῶν Ἰονίων νήσων. Ὁ κόμης T... ὅπου ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τοῦ τοῦ του, εἶχε μόνη περιουσία τὸ ὄραιο τοῦ ὀνομα καὶ τ' ὄραϊότερο πρόσωπό του. Μά φοροῦσε μὲ τόση χάρι καὶ λεβεντιά τὸ ἐλληνικὸ φέσι καὶ τὴ φρουτανέλλα, ὥστε ἡ ἴανθη συχάθηκε ἔσφαιρικά τοὺς Γερμανοὺς καὶ εἶνε ὡς ἐκ θαύματος, ἀκραιφνῆς Φιλελληνίς! Καὶ τὸ ἴδιο κίλας βράδι, παρήγγειλε νὰ ζέψουν τ' ἀμάξι της καὶ παρότρυνε τὴ συζυγικὴ στέγη γὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἐφτανήσιωτη εὐπατρίδη.

Λένε μάλιστα πῶς στὸ δρόμο, τ' ἀμάξι τοῦς συναντήθηκε μὲ τ' ἀμάξι τοῦ βαρώνου Φ... πὸν ἐπέστρεψε ἀπὸ ἓνα μακρὸ ταξείδι. Ὁ βαρόνος εἶδε τὴ γυναῖκα τοῦ στο πλευρὸ τοῦ κόμητος T... μὰ δὲν πίστεψε σὰ μάτια του καὶ γ' αὐτὸ δὲν κατέρηκε νὰ σταματήσῃ τοὺς φηγάδας. Τοῦ φαίνοντο ἀδύνατο νὰ τὸ εἶχε σκάση ἡ γυναῖκα του, ἀφοῦ ἐκεῖνος εἶχε τὸ κλειδί τῆς ἐξώπορτας στὴ τσέπη του!..

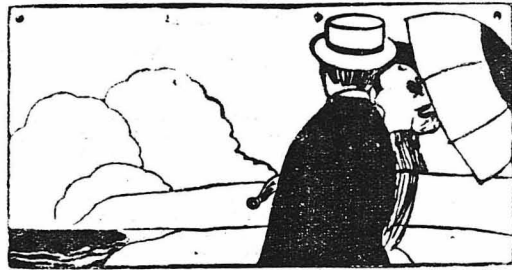
Ἡ ἴανθη ἄρρησε τὸν κόμητα νὰ τὴν ἀπαγάγῃ, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν βάλῃ νὰ τὴν σεφρανοθῇ. Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθομένου, δὲν ἔδωσε καθόλου, μόλις ἔφτασε στὴν Ἑλλάδα, ν' ἀπαρνηθῇ τὴ θρησκεία τῶν πατέρων της καὶ νὰ γίνῃ Χριστιανή.

Ὑστερ' ἀπὸ κάμποσα χρόνια ἠρόσιον συμβίωσης μὲ τὸν κόμητα T... ἀντελήφθη μιά μέρα πῶς ὁ σύζυγός της δὲν ἦτανε δὰ κανένα ἐξαιρετικὸ φαινόμενο, ἀφοῦ ὅλοι οἱ Ἕλληνες φοροῦσανε τότε ἄσπρες φουτανέλλες καὶ κόκκινα φέσια. Ἡ ἀνακάληψη αὐτὴ ἔκανε τὸν ἔρωτά της πρὸς τὸν T... νὰ ψυχραθῇ, νὰ κρωσῆ καὶ, τέλος, νὰ παγώσῃ. Καὶ ἐπειδὴ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ζῆ μ' ἓναν ἄντρα γιὰ τὸν ὁποῖον ἔπαυε πιά νὰ αἰσθάνεται τὴν παραμικρὴ ἀγάπῃ, τοῦ ἔκοψε ἓνα σημαντικὸ ἐτήσιον εἰσόδημα καὶ τοῦ εἶπε με τὸ καλὸ πῶς τὸν παρακαλοῦσε πολὺ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἥσυχ. Ὁ κόμης T...—τύπος ἱπποῦ—δὲν τῆς ἔφερε τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση. Πῆγε κ' ἐγκατεστάθηκε στὴν Ἰταλία, ὅπου καὶ συνετηρεῖτο μέχρι τὸν τελευταῖον ἡμερῶν τῆς ζωῆς του μὲ τὸ εἰσόδημα τῆς γυναίκας του.

Κ' εἶσι ἡ τέως λαίδη E... ἡ τέως βαρόνισσα Φ... καὶ τέως κόμισσα T... βρέθηκε καὶ πάλι ἐλευθεροζωντοχήρια γιὰ τρίτη φορὰ, κατὸ ὄνομα ἀπ' τὸ γαλιανὸ οὐρανοῦ τῆς Ἑλλάδος, αὐτὴ τὴν φορὰ. Ἐκανε κάμποσα ταξείδια καὶ τὴν Τουρκία κ' ἔμαθε στὴν ἐντέλεια τὰ ἑλληνικά καὶ τὰ τουρκικά. Ἀργότερα ἤθεσε κ' ἐγκατεστάθηκε στὴν Ἀθήνα. Τότε γνωρίστηκε καὶ γ' ἐ τὴ Δουκίσσα τῆς Πλακετίας. Τὸ σπίτι της ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ πικρὰ κομμάτια τῆς τότε Ἀθήνας κ' ἔνα ἀπὸ τὰ πολὺ λίγα ὅπου μιλοῦσανε γαλλικά καὶ χόρευαν Φράγγικους χοροὺς.

Μὰ οἱ ἐρωτικῆς περιπέτειες τῆς ἰδιορρυθμίου αὐτῆς Ἀγγλίδος δὲ σταματοῦν ὡς ἐδοῦ. Στὴν Ἑλλάδα, ἐπέκρωτο νὰ λάβῃ καὶ τέταρτο-σὺζουο, ἓναν ὁμοεπίου ἀγωνιστὴ τοῦ 21, τὸ στρατηγὸ Χατζηπέτρο. Γιὰ τοὺς παρόντους καὶ κομμοκομματικούς ἔρωτες τῆς ἴανθης μὲ τὸ συμπατριώτη μας, θὰ κάνουμε πλατεῖα λόγο στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

N. Ἀδ.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΚΟΥΡΚΟΥΣΟΥΡΙΕΣ

Στὸ Πλημμελειοδικεῖο :

Π ρ ὁ ε δ ρ ο ς : Κατηγοροῦμενε, πῶς ἀρνεῖσαι ἀφοῦ δέκα μάτρες λένε δις σέ εἶδαν ;

Κ α τ ἡ γ ο ρ ὀ ὄ μ ε ν ο ς : Καὶ τί μ' αὐτό. Ἐγὼ μπορῶ νὰ φέρω ἄλλους πενήτητα... πού δὲν με εἶδαν !..

Στὸ ξενοδοχεῖο :

Κάποιος στρεφόμενος πρὸς τὸν πλαινὸ τοῦ :

— Κύριε, ἔχετε τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ δώσετε τὴ μουστάρδα ;

— Νὰ τὸ πῆτε στὸν ὑπηρέτη, κύριε, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος μὲ θυμῶ.

— Μὲ συγχωρεῖτε ἡπατήρη..

— Ἀηλαθὴ μὲ πῆρατε γὰ γκαρσόνι ;

— Ὅχι, σὰς πῆρα γιὰ εὐγενῆ ἄνθρωπο.

Ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια συσκέπεται γιὰ τὴν ὀνομασίαν βομποροῦ παρεσάκτου σκύλου :

Ὁ γυνὴς.—Ἐγὼ λέω νὰ τὸ βγάλουμε «Φ λ ὀ ξ».

Ἡ θυγάτηρ.—Ἐγὼ λέω νὰ τὸ βγάλουμε «Λ ι λ ι».

Ὁ πατέρας.—Ἐγὼ λέω νὰ τὸ βγάλουμε... ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι!..

Στὴ Γεωργικὴ Σχολή :

— Πέστε μου σεῖς, πότε μπορεῖ νὰ τρηγῆ κανεὶς καλύτερα ἓνα ἀμπέλι ;

— Ὅταν λείπει ὁ δραγάτης !..

Στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο :

— Μαμά, γιὰτί αὐτῆς τῆς γυναίκας τῆς ἔκοψαν τὰ χέρι ;

— Γιὰτί ἔβαζε τὰ δάκτυλα στὴ μύτη της, ὅπου καὶ σέ.

Στὸ Κολονάκι :

Ἐνας νεαρὸς νεοσύλλεκτος φιλονεκεῖ μὲ ἓνα οἰνοπόλη :

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ κὶθ κίηλη...

— Βρῆ ἄει νὰ χαθῆς... σ τ ρ α τ ο π α ι δ ἄ ρ ι ο ν !..

Ὁ ἱατρός Ω, διακρίνεται περισσότερο ὡς κινηγὸς παρὰ ὡς Ἀσκληπιάδης. Προχθές μεταξὺ δύο κινηγῶν ἠκούσθη ὁ ἔξης διάλογος :

— Καὶ εἶνε καλὸς κινηγὸς ὁ Ω ;

— Καλὸς ! Νομίζεις...πῶς τὸ κάθε ποῦλι εἶνε πελάτης του. Μιά καὶ κάτω !..

— Κάτι συλλογισμένους Μάορμα Κώστα !..

— Νά, δὲν ξέρω τί νὰ τὸν κάμω τὸν γιὸ μου.

— Τί δουλειὰ κάνεῖ τώρα ;

— Εἶνε τελειόφοιτος.

— Αἱ, ἄστον...τελειόφοιτο !..

Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα :

Μεταξὺ δημοτικιστῶ καὶ ὀπαδοῦ τῆς καθαρευούσης :

— Ὁ ! φίλε μου, διατὶ σήμερον τὸ πρόσποπὸν οὐ εἶνε τῶσον κατηφές ;

— Ὅχι, μὰ μὴν εἶνε β ε λ ο ὄ δ ο !

-- ! ! !

— Γιατῆρ μου καλὰ ποῦ σέ συναντῶ. Δὲν ξέρω τί ἔχω. Εἶμαι ἄρροστος καὶ ὅμως τρώγω σάν λύκος, δουλεύω σάν σκυλί, τρέχω σάν ἄλογο.

— Τότε, φίλε μου, εἶπε διακόπτων ὁ ἱατρός, νὰ ἐρωτήσης ἓνα κτηνίατρο !..

— Τὸ ἔμαθες; ξαναπαντρεύτηκα !

— Καὶ ποῖα πῆρες ;

— Τὴν κουνιάδα μου !

— Τί ἰδέα !

— Εἶσαι ἡλίθιος ! Ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει θὰ εἶχα δύο πεθερῆς, μὰ τῆς μακαρίτισσας καὶ μὰ τῆς νέας μου γυναίκας, ἔνω τώρα ἔχω μὰ καὶ μόνη !..

Ὁ κατεφυγμένους